in haar gewone spijsmaag, maar in 'n daarvoor gelegen maag, de honingmaag. Daarin worden de vochten alspoedig aan die stof onttrokken, o.m. door uitzweeten, en dan spuwt de bij den honing in de cel en „verzegelt" ze daarna. Dat verzegelen bestaat in het toemetselen met een dekseltje van was. Het is wonderbaarlijk, te bedenken dat deze kleine dieren, die toch alles uitteraard maar bij kleine hoeveelheden kunnen aanbrengen, zulke groote hoeveelheden honing verzamelen. 'n Beetje flink bijenvolk brengt per dag best eenige kilogrammen honing naar huis.

Die honing verzamelen de bijen voor hun wintervoorraad, want in de koude seizoenen is er natuurlijk niets voor de nijvere dieren te halen. Als nu de voorraad in korven en kasten is opgetast, gaat de bijenhouder dien kostelijken honing oogsten. Vroeger was het de gewoonte, daarbij de bijen door zwavel te verstikken; maar dat is behalve wreed ook natuurlijk schadelijk. Tegenwoordig is het vrij algemeen de gewoonte, de bijen af te kloppen uit den korf. In een anderen korf of kast gebracht, kunnen ze den winter doorbrengen, men moet ze dan natuurlijk daar van wintervoeder voorzien.

De raten worden dan uit de geledigde kast genomen, en soms, als ze goed zuiver is, als raathoning verkocht; gewoonlijk verhandelt men den honing echter in vloeibaren vorm, u allen bekend. Deze wordt verkregen door slingeren, waartoe een z.g. honingslinger gebezigd wordt; de raten worden erin gezet, en door een snelle ronddraaiende beweging leeg geslingerd. Uit een tap onderin vloeit de honing. Ook wordt honing wel door persing uit de raten gehaald.

Omtrent de koningin, bij de bijenteelt het belangrijkste element, nog eenige bijzonderheden.

Behalve de gewone, reeds beschreven cellen, bouwen de werkbijen ook eenige grootere cellen, die aan den buiten- of onderkant der raat hangen. Dit zijn de koninginnecellen. De hierin gelegde eieren en later de larven worden door de werkbijen van ander, krachtiger voedsel voorzien, en het zich daaruit, nog in korter tijd dan de gewone werkbij ontwikkelend insect, is de koningin. Deze koninginnen worden opzettelijk door de bijen dus zelf gekweekt, en dat in gevallen, waarin de oude koningin dood of verloren geraakt is of te oud om eieren te leggen; of ook in het voorjaar tegen den tijd van het „zwermen".

Dat zwermen der bijen is iets zèèr merkwaardigs. Als in het voorjaar tengevolge van de vele geboorten een volk te gróót voor één kast of korf wordt, vliegt een groot deel met de koningin eruit, om elders als een nieuw àpart gezin te beginnen.

Zulk een zwerm, uit soms wel tienduizenden bijen bestaand, hecht zich aan een boom of struik; alle bijen vliegen op elkander tot éénen grooten klomp. De zaak is nu, de bijen te „scheppen"; door schudden wordt de hoop bijen van den tak losgemaakt en in een schepkorf gevangen. Blijft een deel zitten, en vliegt wat al gevangen was, er weer uit terug, dan bewijst dit, dat de koningin er niet bij was, en men schept opnieuw. Men laat den zwerm dan in de voor hem bestemde nieuwe kast of korf loopen.

In de oude woning is intusschen de nieuwe koningin geboren, en op haar beurt, verlaat deze nu, omgeven van weer duizenden bijen, haar geboortehuis. De eerste zwerm heet de „voorzwerm", deze tweede de „nazwerm". Ze wordt als de eerste geschept en in een nieuwe woning ondergebracht.

Intusschen is in het oude huis een tweede nieuwe koningin uitgekomen. Bespeurend, dat de overgeschoten bijen er net zoo wat genoeg zijn om haar volk te vormen, maar ook niet meer, gaat ze in de andere koninginnecellen de bijna ontwikkelde koninginnen dooden, en is alleenheerscheres in den korf, waar dan van nieuws het bijenleven, — van voortplanten, ontwikkelen, arbeiden en sterven, — weer een aanvang neemt.

Ziehier, lezeressen, lezers, een korte en uitteraard slechts oppervlakkige beschrijving van den gang van leven en werken dezer zoo merkwaardige dieren.

Wie er meer van willen weten, vinden natuurlijk een keur van literatuur over dat onderwerp.

Zeer bekend zijn o.m. Maeterlinck's „La vie des abeilles" en Dr Ootmar's boek: „De wonderen van het bijenvolk", en Tickner Edwardes „The Lore of the Honeybee".

Schrijver dezes vernam van de oprichting eener vereeniging voor bijenstudie.

Wie belangstelling daarvoor gevoelen, kunnen hun naam en adres met aanduiding „bijen-vereeniging" aan de redactie van dit blad opsturen

Van harte hopen wij dat deze vereeniging tot den steeds toenemenden bloei der bijenteelt in ons land moge bijdragen.

S.

DE VROEGE AARDAPPELEN.

Wie thans een kijkje neemt aan de veiling van de marktvereeniging „De Tuinbouw", bij station Bovenkarspel-Grootebroek, staat versteld over den reusachtigen aanvoer, welke dagelijks duizenden zakken beloopt. De aardappeltreinen, welke van hier vertrekken, hebben een enorme lengte: een locomotief met 50 volgwagens per dag is geen zeldzaamheid. Wat de aanvoer betreft zijn er dus voorloopig nog vroege aardappeltjes genoeg.

EEN SCHEMER-UURTJE

:: DOOR ELIZE RUTGERS ::

Zij hadden de diepe, leeren fauteuils tot voor den vuurglimmenden haard geschoven en tegenover elkaar plaats genomen; de oude man leunde achteruit; zijn wit haar stak zilverig af tegen het donker van de stoelbekleeding, zijn handen rustten losjes op de breede leuningen; de jonge vrouw in haar smaakvol huistoilet van oud-blauw, dat het lichte bruin van haar krullend haar te warmer glanzen deed, zat rechtop, de voeten gestrekt naar den gloed, die van den haard uitstraalde en glimplekjes tooverde op de lakpuntjes van haar schoenen; haar handen frommelden aan een zakdoekje op haar schoot.

Geruimen tijd zaten zij zwijgend met de gemakkelijkheid van goede vrienden, die voor elkaar niet noodig achten, zich tot spreken op te schroeven, als de stemming neigt naar stil-genoeglijk peinzen. Ondanks het vroege middaguur hing in de kamer reeds een begin van schemering, die, geholpen door de zware overgordijnen en de donkere aankleeding van het ruime vertrek, weldra dieper worden zou, kleuren en vormen vervagend.

„Ik ben blij," sprak zij onwillekeurig haar stem aanpassend aan de soezerige atmosfeer, „dat u mij vanmiddag wat gezelschap houdt."

Hij lachte even.

„Je bent gauw tevreden!"

„Hoezoo?"

„Blij zijn met mijn gezelschap!"

„Waarom zou ik niet?"

„Vind je mij bijzonder onderhoudend?"

„U bent niet spraakzaam vandaag, dat is zoo!"

„Welnu dan!"

„Maar uw gezelschap kan mij daarom even goed aangenaam zijn; u verstaat de kunst van gezellig te zwijgen."

„Is dat als een complimentje bedoeld?"

„Zeker!"

„Dan dank ik je! Hetzelfde compliment is op jou van toepassing!"

„Vindt u?"

„Je bijzijn is mij altijd een genoegen, of je in een babbelstemming bent, of peinzend in het vuur staart en je gedachten laat dwalen, waar ze willen."

„Ze dwaalden niet ver weg daareven!"

„Niet?"

„Niet verder dan van mij naar u; een kleine afstand dus!"

„Wat dacht je dan wel van mij?"

„U zou mij van onbescheidenheid verdenken, als ik eerlijk alles vertelde."

„Heb daarvoor geen vrees! Kom, dit stille, wazig-schemerige uurtje leent zich uitmuntend ervoor!"

„Bent u er nieuwsgierig naar?"

„Buitengewoon!"

„Ik dacht erover, hoe het toch mogelijk is, dat zoo'n knappe man, als u bent .... Lacht u? Ik ben volmaakt ernstig, dat verzeker ik u!"

„Weet je wel, dat ik zestig ben?"

„Wat zou dat? Doet leeftijd daaraan af?"

Zij beschouwde aandachtig het aristocratische gezicht met den flinken, rechten neus, de heldere oogen en den wilskrachtigen mond, waaraan de lange, witte snor en het witte puntbaardje iets krijgshaftigs en antiek-ridderlijks gaven, en herhaalde nadrukkelijk: „Dat zoo'n knappe man als u bent, die bovendien zoo hartelijk, zoo gezellig, zoo huiselijk van aard is, ongetrouwd bleef. Dáár, nu is het er uit en u vindt mij natuurlijk onbescheiden!"

„Neen, neen, ik kan zeer goed begrijpen, dat die gedachte